Р Е Ш Е Н И Е
№ 3006

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 44 състав,** в публично заседание на 29.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2174** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците във връзка с чл. 145, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс.

Жалбоподателят М. З., гражданин на И., [дата на раждане] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, обжалва Решение № 579/29.01.2014г. на Заместник-председателя на ДАБ за отказ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Твърди в жалбата до съда, че с решение № 579/29.01.2014г. му е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут от Председателя на Държавната агенция за бежанци (ДАБ).

Счита, че обжалваното решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон административно-процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Така неправилен и необоснован бил изводът на административният орган, че спрямо него не са установени факти за осъществено преследване съгласно чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ .

Поддържа, че по време на проведеното пред ДАБ производство изложил последователно и пълно всички причини, поради които животът му е изложен на опасност в И. Но изтъкнатите от него обстоятелства не били преценени и обсъдени от административния орган в цялост и пълнота. Съгласно чл.35 от АПК „индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации. Пропускът на административния орган да

събере нужната информация и да отчете възраженията и обясненията му във връзка със страха от преследване в И., според жалбоподателя представляват съществено нарушение на производствените правила и ограничават правото му на защита.

Не на последно място, в обжалваното решение липсва цялостна преценка на надлежно представена информация относно настоящата обстановка в страната му на произход, поради което преценката на представената от него бежанска история не би могла да е обективна.

При гоните фактически твърдения моли съдът да отмени Решение № 579/29.01.2014г. на Заместник председателя на Държавна агенция за бежанците като неправилно.

Ответникът Заместник председател на ДАБ оспорва подадената жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и да се отхвърли като такава.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 14 дневен срок по чл.87, ал.1 от ЗУБ. Решението е съобщено на жалбоподателя на дата 14.02.2014г., видно от стореното отбелязване на жалбоподателя в присъствието на преводач върху обжалваното решение. Жалбата до Административен съд-София град, е подадена чрез органа постановил обжалвания акт на дата 18.02.2014г., от лице, което има правен интерес, защото брани свое накърнено право.

Установява се от оспореното решение, че производството пред административния орган, се е развило по общия ред и е образувано по чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Според доказателствата в представената от органа административна преписка, че е подадена е молба за предоставяне на статут вх. №1401/19.06.2013 г. на РПЦ -С., от М. З. лице от мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], И., гражданин на И., по народност - персиец, вероизповедание: християнин-протестант, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, Също така е представено и кръщелно свидетелство, издадено от християнска църква „Мисията” на 14.09.2013г.

С жалбоподателят са проведени три интервюта, които са обективирани в протокол от проведено интервю с рег.№ УП-6328-13.01.2014г., рег.№ УП-6328-16.12.2013г. и рег.№ УП- 6328 от 20.06.2013г.

Относно лицето са приети и справки от ДАНС от дати 20.06.2013г. и от 20.08.2013г., според които за лицето няма пречки да му бъде предоставен статут по ЗУБ.

Видно от Протоколите от проведените интервюта се установява, че М. З. заявява, че на 16.04.2013 г. е напуснал И. нелегално и е преминал на територията на Т.. На 21.04.2013 г. е задържан от българските гранични власти, тъй като не може да Удостовери влизането си в Република Б. по законоустановения ред. Мотивира молбата си за статут с религиозни и сексуални причини. При провеждане на интервютата чужденецът разказва, че в И. бил хомосексуалист и имал връзка с друг

иранец на име А. Л.. Молителят, посочва че тяхната връзка датирала от месец декември 2007 г. до напускането му на И.. И. гражданин заявява, че той и А. записвали всичко от своята хомосексуална връзка на дискове и след това се гледали на компютър. На 06.04.2013 г. полицията действала по сигнал срещу бащата на А. за търговия с антики и по време на обиска на дома му открила филмите със хомосексуално съдържание на молителя и неговия приятел. След това направили обиск на дома на кандидата и там също открили материали както на самия компютър така и снимки и дискове около него. По време на обиска, чужденецът бил излязъл да купува части за своя компютър, тогава се обадила неговата сестра и го предупредила, че полицията е разбрала, че той е хомосексуалист. Молителят заминал при своя вуйчо в [населено място], където останал 10 дни и междувременно от своя роднина разбрал, че му е била изпратена призовка да се яви в Ислямски революционен съд на 09.04.2013 г. След десетдневния престой в при своя вуйчо молителят напуснал И..

В също време иранският гражданин заявява, че в И., когато бил 20 годишен се запознал с християнството и прочел много литература на християнска тематика и когато пристигнал в Република Б. приел християнството. Твърди че никога не е бил арестуван и не бил член на политическа партия или организация.

Административният орган е приел, че макар М. З. да се позовава в бежанската си история и на преследване от страна на официалната власт, установената фактическа обстановка показва, че спрямо него в действителност не е било осъществено такова. Освен това, при извършения анализ на заявените обстоятелства са констатирани и противоречия и нелогични твърдения, които сочат за недостоверност и на изтъкнатите мотиви. Така при проведеното интервю на 16.12.2013 г. иранският гражданин е посочил всяка една от датите, на които приятелят му А. е бил посетен от иранската полиция, както и , че органите на властта са дошли в неговия дом и също така, кога е бил съден от ирански съд. На следващото интервю, молителят отказал да назове датите, на които са се случили цитираните събития, с мотива, че не си ги спомня. След като му е обърнато внимание, че в предходното интервю е бил много конкретен в посочването на датите, той заявява, че не е бил разбран правилно и никога не е посочвал каквито и да е дати. Също така в интервю от 13.01.2014 г. на молителят е зададен въпрос, имало ли е друг адрес на който да е пребивавал макар и за кратко, освен посоченият адрес в Т., при което той е посочил изрично, че той е живял само на адресът в [населено място]. От приложените интервюта по преписката обаче става ясно, че той е живял за 10 дни при своя вуйчо в [населено място]. Кандидатът обяснява своето противоречие, с факта че това не било официалният му адрес.

Съдът намира, че правилно в този смисъл ответникът в оспореното решение е приел, че е нелогично твърдението на молителя, че в продължение на 6 г. той е имал връзка със свои приятел, като това не е било тайна за никого от семейства им и дори те са спали заедно в различни хотели. Невъзможно е да се приеме, че в страна като И., демонстрирането на близост/макар и ограничена/ на публични места и посещаването на хотели с цел прекарване на интимна нощ ще останат незабелязани в продължение на 6 г. от страна на иранските официални власти. В интервю от 16.12.2013 г. жалбоподателят, посочва, че нямал представа дали неговият приятел е арестуван или не, но в интервю от 13.01.2014 г. стр. 3, изрично е посочил, че след разговор със сестра му разбрал че А. се намира в полицейската кола, която дошла да обискира дома му. Констатирани са и противоречия относно твърденията на търсещия закрила, за

призовката, която получил от иранските власти. Кандидатът посочва, че неговия вуйчо научил по телефона от брат му, че молителят е призован на съд, в същото време чужденецът заявява, че вуйчо му държал нещо в ръцете си и му казал „М., ето на тази призовка пише, че трябва да се явиш или в полицията или в съда". След отговора на този въпрос молителят отново заявява, че всъщност вуйчо му, нищо не бил получавал, оправдавайки своите противоречия, с факта, че интервюиращият орган не го е бил разбрал правилно.

От проведените интервюта е видно, че молителя няма никаква представа за християнството, освен това, не знае кога, къде и в коя църква е приел християнската вяра. Кандидатът е представил лист на който с маркер, е изписано неговото име и дата на която е покръстен, но не е поставен печат на църквата извършила покръстването. Ответникът е риел в оспореното решение, че това не отговаря за определението за официален документ. Също така след като е запитан къде се е случило покръстването, той не дава конкретен отговор, а посочва, че на документа всичко си пишело.

В конкретният случай съдът намира, че оформянето на документа с печат не е основание, да не се приеме, че жалбоподателят изповядва християнска религия, но не се установява по делото, той да е преследван в страната си по произход поради религиозните си вярвания.

Административният орган не е допуснал твърдените от жалбоподателя процесуални нарушения, отнасящи се до нарушаване на нормите на чл.35 и 36 от АПК, вкл. и е обсъдил поотделно и в своята съвкупност всички представени в хода на административното производство доказателства, съотнесени и с бежанската история на чужденеца. Така също обстойно е анализирал информацията в приложената по преписката актуална справка №01-482/13.01.2014 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" и правилно е приел, че не се установяват и разрешенията дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г, на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. „в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт, безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. От цитираната справка е видно, че новият президент на И., Х. Р., е избран още на първия тур на проведените на 14 юни 2013 г. президентски избори и встъпва в длъжност на 4 август с. г. Предизборната му кампания протича под лозунга „Умереност и мъдрост". Той се самоопределя се като умерен, готов да работи с всички, чужд на всякакъв екстремизъм. Критикува правителството за политиката му във връзка със спора за иранската ядрена програма и международните санкции, за лошото състояние на икономиката и международната изолация на И.. Като най-големи проблеми на страната си посочва безработицата, инфлацията и непрозрачното управление и се ангажира да работи за стабилизиране на икономиката и преодоляване на разделението в иранското общество. Обещава като президент да се застъпи за освобождаване на политическите затворници след събитията от 2009 година, което според него би могло да стане в рамките на една година. Въпреки че е човек на режима и винаги подчертава, че ще се съобразява с принципите на Ислямската република, той спечелва мнозинството от избирателите (почти 51%) с

обещанията за реформи и смекчаване на международните санкции, за повече човешки права за всички иранци (в т. ч. на жените и малцинствените групи), за ограничаване на намесата на полицията и службите за сигурност в ежедневния живот, за по-голяма свобода на словото и медиите.

Изборната победа на Р. е резултат от масовото участие на реформаторски настроени избиратели, сред които и хората, участвали в протестите след 2009 година. За нея допринася и фактът, че умерените политически сили около считаните за реформатори бивши президенти Р. и Х. броени дни преди изборите изтеглят своите двама кандидати и призовават поддръжниците си да гласуват за него. Самият Р. определя изборната си победа като победа на умереността над екстремизма. Избирането на Р. за президент на И. се посреща с надежда в страната.

Безработицата е висока, особено сред младите образовани иранци, което принуждава много от тях да търсят работа и по-добър живот в чужбина. В последния си доклад „Перспективи за световната икономика" от октомври 2013 г. Международният валутен фонд прогнозира подобрение на някои макроикономически показатели в И. през 2014 г.: 1,3% икономически растеж, инфлация 29%, безработица 14,5%. За сравнение прогнозите на М. за 2013 г. са били съответно 1,5% отрицателен икономически растеж и 42,3% инфлация.

От приложената по преписката информация съдът намира, че може да се направи обоснован извод, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт в И.. Приема се, че за молителя не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. М. З. не е бил принуден да напусне държавата си по произход поради реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

В хода на съдебното производство пред настоящата инстанция съдът е приел друга актуална справка относно ситуацията в държавата по произход на чужденеца. От нея се установява, че към март, 2014г. режимът в Ислямската република И. засилва авторитарния си характер и все повече разчита на полицейския и военен апарат за да съхрани своята власт.

Властите внимателно следят всякакви прояви на политическа активност и събират информация, която използват срещу отделни лица на по-късен етап, принуждавайки много хора да живеят в постоянен страх. Участието в каквато и да било политическа дейност става твърде опасно. Действителните организатори и активисти на Зеленото движение или напускат страната, или са в затвора, или са подтиснати до такава степен, че то фактически престава да съществува като единен фронт. За да смажат гражданското недоволство властите предприемат масирани мерки за натиск, сплашване и арести срещу интелектуалци, журналисти, студенти, дейци на изкуството и културата, активисти на женски, етнически и религиозни организации, както и срещу членове на техните семейства.

Правосъдната система не гарантира справедлив процес и продължава да налага жестоки наказания, затвор и смъртни присъди за относително нетежки престъпления. По брой на изпълнените смъртни присъди И. продължава да е на второ място след Китай.

О. на Върховния комисариат по правата на човека на О. призовава иранското правителство незабавно да спре екзекуциите, след като изрази дълбоката си загриженост по повод на съобщенията, че 80, а вероятно и до 95, човека са били

осъдени на смърт в страната от началото на тази година. Това означава, че през 2014 г. има значително повече екзекуции, отколкото в същия период от време, през предходната година.

Повечето от тези екзекуции са за престъпления, свързани с наркотици, което не кореспондира с определените от международното право „тежки престъпления", за които се прилага смъртното наказание. Някои от хората са били екзекутирани тайно, но поне 7 човека са екзекутирани публично тази година.

От офиса на Върховния комисариат по правата на човека на О. се съобщава; и за тайно убити членове на арабската общност А.. Двамата мъже са осъдени на смърт за недобре дефинирани обвинения за „вражда против Б." (М.), корупцията на земята (М. F.-А.) и действия срещу националната сигурност. Медийната среда е сред най-несвободните в света. Властта пряко контролира предаванията на телевизията и радиото.

От друга страна иранската икономика се характеризира с мощен нефтодобивен сектор, дребно частно земеделие и услуги и значително държавно участие в промишлеността и финансите. Възможностите за частна инициатива по принцип са ограничени до малки работилници, фермерство и отделни производства и услуги. Приходите в държавния бюджет до голяма: степен (около 60% през 2011-2012 г.) се формират от износа на нефт и газ, което го излага на рискове, свързани с промените в цените на тези продукти на международния пазар.

Наложените на И. санкции водят до значително свиване на икономиката и ръст на инфлацията и безработицата. Иранската валута се обезценява с около 80% по отношение на щатския долар за периода март 2012 - март 2013 г. Броят на фалитите расте, много предприятия и извън нефтената сфера работят с половината от капацитета си поради затруднения достъп до чужди пазари. За първи път от две десетилетия икономическият растеж е отрицателен.

По официални данни инфлацията достига 39% през август 2013 г., но се счита, че реалните стойности са по-високи.

Безработицата е висока, особено сред младите образовани иранци, което принуждава много от тях да търсят работа и по-добър живот в чужбина.

С население от над 882 000 бежанци на територията на Ислямска република И., страната се превръща в домакин за една от най-големите бежански вълни в света. Правителството на И. се опитва с минимална подкрепа от международната общност да посрещне нуждите на бежанците. С драстичното увеличение на дневните разходи, включително 30 % увеличение на таксите за лечение, за бежанците, живеещи далече от дома, всеки ден е изпитание да изпратят децата си на училище, да получат навременна медицинска помощ и да изкарат прехраната си.

Наскоро Германското правителство дари 2, 000, 000 евро в подкрепа на достъпа на бежанци до здравеопазване чрез здравно-осигурителната схема за уязвими бежанци и да се осигури възможност за по-добри условия на живот чрез подобряване на професионалните умения за афганистанските бежанци.

Справката е изготвена в съответствие с „Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвяне на информация за страните на произход" (2012 г.) и е съставена изцяло на базата на внимателно подбрани и публично достъпни външни източници на

информация, като всички използвани източници и уебсайта, на който са публикувани, са посочени в края на документа.

Фактите, посочени в информацията, с изключение на неоспоримите и ноторно известните, са проверени в няколко източника. Ако определено събитие, лице или организация не са споменати в справката, това не означава, че такова събитие не се е случило или такова лице или организация не съществуват.

От правна страна, съдът приема следното:

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява неоснователна по следните съображения:

Според чл.4, ал.1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република Б. в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Хипотезата на ал.4 е единственото изключение, което следва да се преценява и конкретния случай.

Видно от обсъдените по-горе писмени доказателства поотделно и в своята съвкупност, жалбоподателят твърди, че е напуснал страната си по произход, защото бил хомосексуалист и на това основание преследван, както и по политически причини, без последните да се конкретизират. Не се сочи и лицето да има определена политическа принадлежност.

Установи се обаче от обсъдената фактическа обстановка и двете справки обсъдени в мотивната част на решението, че по отношение на чужденеца не са налице условия за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ , а именно раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Не се установява, спрямо него да е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал, 2-5 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Поради изложеното дотук, искането му за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Спрямо чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция той не прави. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От

материалите по административната преписка се установява, че срещу него не са били предприети действия от официалните власти или от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. От изложеното следва извода, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал, 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.
Така съдът намира, че с оглед констатираните множество противоречия и непълноти в бежанската история на чужденеца, съотнесени и с двете справки, същата е недостоверна.

Няма никакви доказателства, че жалбоподателят действително е хомосексуалист или, че такива като него са подложени на преследване в държавата му по произход, независимо от изповядваната официална религия в И.. В този смисъл и двете справки не сочат на противоположни фактически установявания относно тази социална група, към която жалбоподателят се приписва, че принадлежи.
Несъмнено е, че обстановката в И. не се определя като вътрешен въоръжен конфликт по критериите на Ж. конвенция, поради което не намират приложение нормите на международното хуманитарно право.Според Общия член 3 на четирите Женевски конвенции от 1949 г. и Втория допълнителен протокол от 1977 г. - съставна част на международното хуманитарно право (за въоръжените конфликти), по които Б. е страна, немеждународен (вътрешен) въоръжен конфликт е налице, когато съществува „продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата". Дефиницията за вътрешен въоръжен конфликт се прилага в международното хуманитарно право, когато конфликтът е между въоръжените сили на държавата и бунтовнически въоръжени сили или между две бунтовнически въоръжени сили, които имат характеристиките на въоръжена армия и които осъществяват контрол върху част от територията на дадена страна, и които са в състояние да извършват и поддържат военни операции. Ако тези критерии не са изпълнени, не е налице въоръжен конфликт и международното право относно въоръжения конфликт не се прилага. Международен въоръжен конфликт е налице, когато се прибягва до насилие между държавите чрез употребата на въоръжените сили на държавите.

Обжалваното решение представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.
Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е това е Заместник Председател на ДАБ към МС на РБ.
Съдът въз основа на обсъдените по-горе писмени доказателства, приема, че са спазени изискванията на чл. 59 АПК за установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му.

Съгласно националното право- чл. 8 ЗУБ, сочи, че статут на бежанец в

Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването й.

Настоящият съдебен състав приема, че решението, в частта, в която е отказано на жалбоподателя признаване статут на бежанец, е правилно тъй като доказателствата не сочат на извод, жалбоподателят да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни.

Съдът намира и, че е нарушена нормата на чл. 9 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не е предоставен и хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1, от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С решението С., по преюдициално запитване, е дал тълкуване на разпоредбата на чл. 15, ал. 1, б. "в", вр. чл. 2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1) съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2) съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Тежките посегателства могат да възникнат от действия или

бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон - чл. 9, ал. 2 и ал. 3 от ЗУБ.

От така цитираните разпоредби е видно, че същите са приети с цел да съответстват на Директива 2004/83/ЕО. В този смисъл са постановени и Решение №2458 от 17.02.2011г. по адм.дело № 14987/2009г. на ВАС, III отд. и Решение №9991 от 05.07.2011г. по адм. дело №4546 от 2011г. по описа на ВАС, 5-чл. състав.

В този смисъл ответникът правилно е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за приложимост на чл.9 от ЗУБ и в този си част оспореният акт е материално законосъобразен.

Решението в е постановено от компетентен орган, в предвидената от закона форма. Не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяване на акта и не е нарушен материалния закон както и актът е съобразен с неговата цел.

Решение № 579 от 29.01.2014г. е правилно и законосъобразно и като такова следва да остане в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ подадената жалба от М. З., гражданин на И., [дата на раждане] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0 против Решение № 579/29.01.2014г. на Заместник-председателя на ДАБ за отказ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от получаване на препис от решението до страните.

СЪДИЯ: